

CĂLĂTOR ÎN UGANDA

DIANA ȚÂMPU

CĂLĂTOR ÎN UGANDA

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2016

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚÂMPU, DIANA

Călător în Uganda / Diana Țâmpu. - București : Editura Universitară, 2016
ISBN 978-606-28-0477-0

821.135.1-992

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062804770

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2016
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

Cuprins

Introducere	13
Pregătirile	15
Pregătiri fără sfârșit.....	26
Plecarea.....	30
Prima zi în Uganda	32
Bună dimineața, Uganda! Patru zile până la vârf.....	48
A doua zi în junglă.....	76
Două zile până pe vârf.....	88
O zi până pe vârf.....	103
Ziua vârfului. Dacă o fi să ajungem undeva, măcar să ajungem sus.....	116
Prima zi după vârf	162
Ultima zi în junglă.....	181
Prima zi la hotel după experiența din junglă	185
Sfârșit.....	192

*Tuturor celor care au crezut în mine înainte ca eu
să cred.*

*Nu-ți ascunde gândurile de cei față de care ți-ai
deschis sufletul.*

Am fost îndemnată de multe persoane să plec în Uganda, pentru că ar fi ceva unic, ceva inexplicabil, ceva ce merită și trebuie trăit. Dar, doar două persoane au fost lăsate să se joace cu gândurile mele. Una m-a convins și alta m-a susținut. Ambele au avut încredere și au știut că pot. După ce m-am întors din Uganda, ca să treacă vremea mai ușor, m-am apucat să scriu. Scriu ca și cum aș vorbi. Și eu vorbesc mult sau cel puțin așa mi se spune. Cu toate că cel mai mult îmi place să tac, să ascult și să analizez. Pot spune că vorbesc mult cu tine după ce am tăcut și te-am analizat suficient. Acum, te las pe tine să mă analizezi... Sper să-ți placă și să călătorești împreună cu mine până în Uganda. O să am grijă să te întorci cu bine acasă. Pentru că Uganda e o experiență care merită trăită și despre care să povestești mult timp apoi.

Un scrâșnit furios între colțari și stâncă marchează sfârșitul ghețarului. Am scăpat! S-a terminat! Chiar s-a terminat. Mă uit cu atenție de-a lungul ultimelor stânci ce trebuia să le cațăr. Sunt multe, sunt

abrupte, sunt la 5000 m și, la cât de obosită sunt, puteau fi și la 1000 m, că tot greu mi s-ar fi părut.

Da, era de-a dreptul impresionant, dar nu era imposibil. Știam că voi încerca totul, că-mi voi da toată silința, că voi scoate sufletul din mine și apoi voi încerca să-l introduc la loc.

Pentru moment nu mă gândesc că va trebui să le și cobor. Măcar să ajung eu sus, apoi văd eu ce fac. Filimon e calm în fața mea, mergând cu mâinile la piept. Îi este frig, simt asta. Are brațele puternice și picioarele subțiri și, la fiecare pas, se uită după mine. Mă încurajează și-mi spune: „O să ajungi sus, Diana, încet, dar o să ajungi“! Trag adânc aer în piept și încerc să-mi controlez respirația sacadată. Parcă nu e chiar atât de greu. Mai fac un pas și îmi dau seama că e foarte greu. A scos unul din mine muntele ăsta. Nu mai pot! Vreau să mă opresc aici. Vântul bate cu putere și ne scaldăm într-o mare de nori. Deodată, prin perdeaua albă se zărește pancarta cu Margherita Peak atât de bine

știută de mine. Îl văd pe A, ne luăm în brațe și mi-aș dori ca timpul să se oprească în loc câteva zeci de secunde.

Dar să începem cu începutul...

Introducere

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-am învățat în viață este că nimeni nu reușește singur. Cu toții depindem unii de alții – adevăr experimentat de atâtea ori pe propria piele și care stă la baza acestei cărți și a acestei povești.

Fii sinceră, fii sinceră, fii sinceră mi-am zis când m-am apucat de scris. Era destul de greu ca fantezia să nu-și facă loc în povestea reală. Nu de spectacol, adrenalină sau neprevăzut duce lipsă experiența petrecută în Uganda. Aș vrea să fie clar pentru toți cititorii că am descris experiențele din punctul meu de vedere și nu ca alpinist, montaniard, scriitor de profesie – sau purtător de cuvânt al cuiva. Am avut dubii în a pune personajelor numele real al persoanelor pe care le

reflectă. Dar mi-a fost și mai greu în a mă raporta la ele sub o altă titulatură decât cea sub care îi identificam în memoria mea. Și atunci, m-am raportat la ele așa cum îi simt ca oameni ce mă înconjoară. Le-am creat un nume, pentru ca la mijlocul cărții să mă succesc și să le schimb. Apoi, m-am hotărât să nu le dezvălui identitatea – pentru că nu aș putea vorbi în numele lor sau pentru că le cunosc mai bine sau mai puțin bine și nu am vrut să supăr. Cu toate că îmi manifest pe deplin recunoștința și prietenia pentru colegii mei de expediție, am preferat să îi numesc așa: Domnul A, Domnul Ț, Domnul Ș. Oricât de mult am încercat să respect realitatea, sunt convinsă că vor exista secvențe cu care nu vor fi de-acord.

Pregătirile

În urmă cu trei luni (25 noiembrie 2015), o idee năstrușnică își făcea loc în mintea mea – *oare eu o să pot să merg în Uganda vreodată?* Nu o alimentam, nu o analizam, o lăsam să evolueze singură.

Primesc un telefon: *Diana, tu ai vrea să mergi în Uganda?* Răspund: *Îngeraș, mi-aș dori, dar nu sunt sigură că pot ajunge pe vârf* (mințeam, în mintea mea deja făcusem scenariul și n-aș fi putut ajunge pe vârf conform proiecției mele) *și, în plus, nu vreau să iau locul cuiva care chiar ar putea*. Discuția s-a terminat fără nicio concluzie și, la mai puțin de două zile, sunt anunțată că merg și eu în Uganda. Nu am dat prea mare însemnătate nici poveștilor trecute despre Uganda, nici încurajărilor. Nu pentru că nu mă atrăgeau, ci pentru că Uganda părea, cu tot ce

însemna ea, atât de departe. Și nu doar părea, chiar este foarte departe. Ba mai mult, simpla idee ca eu aș putea merge în Uganda l-a încurajat și pe următorul membru al expediției noastre căruia îi vom spune Domnul Ș. Toate se întâmplau în jurul meu fără ca eu să le fi alimentat prea mult, eram doar un actor într-o mare piesă de teatru și nici măcar nu eram actorul principal. *Ce să caut eu în Uganda? De unde fac eu rost de atâția bani? Habar n-am să merg pe colțari. Ce-aș putea să fac eu acolo? Atâta zbor cu avionul? Toate bolile pământului sunt în Uganda. Atâtea animale...* De ce să irolesc cuvinte cu nemiluita pentru a explica ce simțeam, când un singur cuvânt este suficient: *frică*. Întrebările și fricile curgeau una după alta în mintea mea, nășteau alte frici și mai mari, dar, cum belelele nu vin niciodată singure, am zis să intru în joc și, dacă văd că nu mă pot ține de el, să renunț.

Am început turele de antrenament – prea puține pentru a definitiva tehnica și echipa. Mă bazam totuși pe niște ani buni de mers pe munte și asta

mă mai încuraja în momentele în care eram complet descumpănită. Am început antrenamentele individuale de cardio – prea puțin timp pentru a mă considera pregătită pentru ceea ce îmi imaginam eu că va fi Uganda. Am început turele de pregătire la presiune scăzută în camera barometrică. Am început să pun bani deoparte și să-i număr precum copiii mici, la fiecare sfârșit de săptămână. Și iată-mă la început de februarie cu o evaluare obiectivă a tuturor necunoscutelor: bani insuficienți, echipament insuficient, pregătire prea puțină, experiență deloc. *Te salut, Uganda dragă, dar de-aici de la mine de-acasă!*

Eu sunt de părere că, în viață, toate se întâmplă cu un scop, iar de această dată, scopul era evident. Ideea de-a pleca într-o expediție în Uganda era irealizabilă. Și mai am un defect: îmi ascult, de cele mai multe ori, vocea interioară. Iar acum vocea mea interioară aproape că țipa la mine: *N-ai ce căuta în Uganda!* Dar acum, nu eram eu cea care lua decizii, era o altă Diana, mai înțeleaptă, mai

calculată, mai fricoasă, mai cerebrală, acea Diana care considera că Universul îi trimite semne să se oprească din pregătirea pentru Uganda. Așa că, într-un moment de luciditate maximă, mă hotărâsc să-i dau un e-mail coordonatorului expediției – îi vom spune Domnul A. – și să-l anunț prea politicos și prea pe ocolite pentru o discuție între prieteni, cunoștințe, colegi (sau orice altceva) că eu voi renunța la acest vis (*nici măcar nu era al meu, ceva mă făcea să nu mă văd parte integrantă din el*), dar că îi voi acorda tot sprijinul în organizare. Și știu foarte bine să organizez evenimente, întâmplări. Desigur, pe-ale altora.

Salut,

Poate îți era dor să primești vreun e-mail lung □. Uneori, lucrurile îs mai ușor de exprimat în scris – ai la tine toate cuvintele... Să știi că am mâncat, deci, dau e-mailul cu „burta plină“. Mă gândeam să mă și culc, dar nu știu dacă asta schimba ceva în context.

M-am gândit mult la cheltuielile Uganda, mă gândeam demult, dar așteptam calculele și deciziile. Și nu e corect, în special, față de tine și apoi față de niciunul dintre toți cei care au mers în Uganda până acum... (și vin cu argumente, desigur).

Aici a urmat o lungă serie de raționamente și afirmații mai puțin importante pentru cartea de față (...)

Pentru că dacă eu stăteam frumos în banca mea și nu visam să merg în Uganda, tu mergeai liniștit, fără niciun stres și așa ar trebui să fie. Dar, m-a mâncat... și am spus că mi-aș dori... și uite unde am ajuns... dar o rezolv, tot eu.

Știam că se va întâmpla asta de la început... Și nu vreau să îmi spui că așa am hotărât de la început – pentru că „da“, așa am hotărât, dar condițiile inițiale erau altele. Și nu simt că valoarea adăugată pe care o aduc echipei e suficient de mare încât să merite cheltuiala (și știu să mă evaluez foarte bine

și sunt sigură că tu te vei descurca foarte bine și cu mine, și fără mine... un stres în minus – nu va trebui să te gândești cum mă scoți din panică). Sunt sigură că în patru veți fi o echipă de excepție. Și, chiar astăzi, am discutat că în agenție nu ne vom putea permite să facem astfel de concesii – și poate că exemplul trebuie să plece de la noi.

Și pentru că atunci când lucrurile nu „dau” – trebuie să fim suficienți de „perspicaci” ca să le facem să dea. Așa că eu zic „pas”. Merg la anu’. Să nu care cumva să mă suni să-mi ții teoria chibritului aprins, că mă enervez și îmi crește pulsul.

Dacă vă mai pot ajuta cu ceva înainte de plecare, desigur că o voi face!

Noapte bună,

D.

Răspunsul a fost simplu, sec, ca un duș rece și a venit în aceeași seară: